

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: V. P.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. OAM- 41/LE-BE01-HA12-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž v obecné rovině namítala, že v předchozím řízení byla zkrácena na svých právech a že žalovaný svým rozhodnutím porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 52 a § 68 odst. 3

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a dále porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a zákona o azylu. Namítá, že žalovaný nezkoumal situaci ve Vinnycké oblasti. Dle žalobkyně je známo, že v této oblasti stále probíhají protestní akce, vybuchly tam vojenské sklady. Žalobkyně je toho názoru, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Má za to, že z důvodu situace, která panuje ve Vinnycké oblasti, na niž upozornila, zasluhuje mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jejího pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“), kde chce i nadále žít a pracovat. Uvedl, že žalobkyně několik let pobývala na zdejším území bez platného oprávnění k pobytu, přičemž o mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, což svědčí o účelovosti její žádosti o azyl. Stejně jako v rozhodnutí odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu dle které azyl neslouží jako náhrada institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a že legalizace pobytu nemůže být považována za azylově relevantní důvod. Žalovaný v případě žalobkyně neshledal důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu, má rovněž za to, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými v průběhu správního řízení žalobkyní v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b cit. zákona a neshledal, že by v jejím případě byly dány důvody pro její udělení. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1, věty druhé s. ř. s.
5. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
6. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 3. 2018, doplněné dne 15. 3. 2018, a v rámci pohovoru provedeného dne 3. 4. 2018 žalobkyně uvedla, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je bez náboženského vyznání, nebyla a není politicky aktivní, nikdy nebyla členkou politické strany. Je vdova, má dva dospělé syny. Naposledy žila ve městě Vinnycja ve Vinnycké oblasti, kde žijí synové. Z vlasti vycestovala v září roku 2014 na pracovní vízum do Polska. Půl roku tam pracovala a na jaře roku 2015 přijela do České republiky (dále jen ČR) na návštěvu za kamarádkou s úmyslem vrátit se na Ukrajinu. Byl jí odcizen cestovní doklad a nemohla se vrátit. V ČR se jí líbí, chtěla by zde žít a pracovat. Na Ukrajině se cítí jako cizinka, kromě dětí tam nikoho nemá. Nemá žádné zdravotní problémy. Dále popsala, jak si zde opatřila falešný občanský průkaz Polské republiky vydaný na jméno A. L., aby mohla pracovat. Uvedla, že ho použila pouze za účelem zaměstnání v hotelu Hilton, který ji

zprostředkovala pracovní agentura. Nechce se vrátit na Ukrajinu, neměla by peníze na živobytí a nenašla by práci. Tamní situace je dlouhodobě špatná, v minulosti jezdila za prací do Polska, aby uživila své děti. Na Ukrajině není práce, ani synové práci nemají, proto je podporuje. Kromě ekonomických problémů žádné jiné potíže na Ukrajině neměla. Po ztrátě dokladů pobývala v ČR nelegálně, žila u kamarádky a brigádně pracovala na různých místech. Nevěděla, jak si má zlegalizovat doklady, zkoušela i různé zprostředkovatele, ale neměla na to peníze, jednalo se o částku asi 20 000 Kč. Proto zde zůstala na falešné doklady. V případě návratu by neměla kde a z čeho žít, nic nemá, v jejím bytě žijí synové. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se nechce vrátit na Ukrajinu, v ČR se cítí jako člověk. Zopakovala, že zde chce žít a pracovat. Žalobkyně připustila, že o mezinárodní ochranu požádala až po svém zajištění a umístění v zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, aby se vyhnula návratu na Ukrajinu. Uvedla, že chtěla požádat již dříve, spolu se svou kamarádkou, ta však odjela na Ukrajinu a žalobkyně nevěděla na koho se obrátit.

7. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. 1. 2018; Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 101374/2017-LPTP ze dne 11. 5. 2017 a č.j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018; Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16. 8. 2017 až 15. 11. 2017) ze dne 12. 12. 2017; Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 - Ukrajina z ledna 2018 a Výroční zprávy Amnesty International 2018- Ukrajina ze dne 22. 2. 2018. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí ze dne 2. 3. 2018 o správním vyhoštění žalobkyně na dva roky.
8. Žalobkyně využila možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim a učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedla, že neví, z čeho a kde by na Ukrajině bydlela, byl by z ní bezdomovec. Naproti tomu v ČR si může vydělat peníze, bydlet u své kamarádky a pracovat. Zprávy jsou zkreslené, zastaralé, neodpovídají skutečnosti. Namítla, že ve městě Vinnycja a ve Vinnycké oblasti stále probíhají protestní akce, vybouchly tam vojenské sklady, výbuchy bylo vidět až 6 km daleko. Nikdo ji nepřesvědčí, že je tam vše ideální. Neučinila žádné návrhy na doplnění dokazování.
9. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
10. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
11. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně podrobně zabýval, posuzoval její azylový příběh na základě jejích výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, které soud vzhledem k tvrzením žalobkyně pro posouzení jejího případu považuje za dostatečné, objektivní a přiměřeně aktuální.
13. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.
14. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu či neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnila. Žalobkyně brojí toliko proti důvodům neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, tím také stanovila meze soudního přezkumu.
15. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobkyně výslovně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyla členkou žádné politické strany ani zastávkyní určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojovala, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobkyni nedopadá. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalobkyně mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně ve své vlasti neměla žádné potíže se státními či bezpečnostními orgány. Z vlasti vycestovala v roce 2014 do Polska za účelem výdělků. Výslovně uvedla, že kromě ekonomických potíží žádné jiné problémy na Ukrajině neměla.
16. Z výpovědí žalobkyně a listin obsažených ve správním spise je zřejmé, že na území ČR více jak tři roky pobývala nelegálně na falešný osobní doklad a také nelegálně pracovala. O mezinárodní ochranu požádala v zařízení pro zajištění cizinců, aby se vyhnula realizaci správního vyhoštění, což jen potvrzuje skutečnost, že hlavním motivem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo obejít zákon o pobytu cizinců a prostřednictvím zákona o azylu získat legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR.
17. Krajský soud ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že zákon o azylu neslouží k legalizaci pobytu cizinců na zdejším území. K tomu je primárně určen zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů žalobkyně zcela jistě mohla využít. Na podporu uvedeného závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, v němž je uvedeno, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců.
18. Žalobkyni je třeba rovněž připomenout, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60).
19. Ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o

azyly ani doplňkové ochrany podle § 14a (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005-63, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43).

20. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu krajský soud přiměřeně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na adrese www.nssoud.cz).
21. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu), ač tento je uveden ve výčtu ustanovení, které měl žalovaný napadeným rozhodnutím porušit, žalobkyně v žalobě žádné konkrétní námitky neuplatnila. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné a zdůrazňuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Žalobkyně se v průběhu správního řízení udělení humanitárního azylu ani nedomáhala a dle názoru soudu neuvedla žádnou výjimečnou skutečnost, kterou by bylo možné považovat za zvláštního zřetele hodnou pro udělení tohoto mimořádného druhu azylu.
22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
23. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
24. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobkyně žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnila.

25. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 9 až 12 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobkyně, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobil k posouzení, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
26. Krajský soud konstatuje, že žalobkyně neuvedla a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť ukrajinské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin.
27. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobkyně neuvedla žádné potíže ve vlasti, které by bylo možné subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Ekonomické potíže za vážnou újmu považovat nelze.
28. Pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobkyně na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k ní za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným je zřejmé, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a ve středu země je klidná a stabilní. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině ve své judikatuře opakovaně uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“* (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, obdobně usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26; ke stejným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl i v celé řadě novějších rozhodnutí, z čehož je zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn.
29. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nezkoumal situaci ve Vinnycké oblasti, kde žila před odchodem z vlasti. K tomu krajský soud uvádí, že Vinnycká oblast se nachází ve středozápadní části Ukrajiny, je tedy od zmíněných dvou bojových oblastí dost vzdálená a není těmito lokálními střety bezprostředně zasažena. Žalobkyně blíže neupřesnila, kdy k výbuchu vojenských skladů došlo, zda se tak děje opakovaně a s jakým důsledkem přímo ve vztahu k ní. Rovněž neuvedla, z jakého zdroje uvedené informace má. Z jejích výpovědí je zřejmé, že na Ukrajině nebyla od roku 2015, uvedená

informace je navíc natolik obecná, že z ní nelze kromě obecné obavy o bezpečí nic konkrétního ve vztahu k žalobkyni a jí tvrzenému azylovému důvodu (ekonomické potíže ve vlasti) vyvodit.

30. Konečně lze souhlasit i s tím, že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V tomto směru žalobkyně ani žádné námitky neuplatnila.
31. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobkyně, důvodu a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat tak, jak připouští ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).
32. Krajský soud na základě výše uvedeného shrnuje, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu; žalobkyně ve správním řízení nevznesla žádné důkazní návrhy - viz protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 7. 6. 2018). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. září 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně